

РЕШЕНИЕ

№ 8043

гр. София, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 09.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **7804** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на член 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с член 172, алинея 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на И. Л. Й., ЕГН [ЕГН], чрез адв. М. В. - САК, срещу Заповед № 2309/26.07.2023 г., издадена от младши автоконтрольор в 03 група, 02 сектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за налагане на принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2, буква „а“ ЗДвП - „временно спиране от движение на моторно превозно средство до отстраняване на неизправността“, като на осн. чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е отнето и свидетелството за регистрация на МПС, част II до отстраняване на неизправността.

В жалбата се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакувания акт. Твърди се, че същият е издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби. Подробен анализ се прави на действащите разпоредби, като се акцентира, че в случая, от описанието на нарушението в процесната ПAM не може да бъде установено по какъв начин е констатирано от контролните органи на МВР намаляването на прозрачността на стъклата, на управлявания от жалбоподателя автомобил и как е преценено, че намалената пропускливост е под нормативно-заложените 70%. Твърди се, че от представения сертификат се установява, че в конкретния случай тя е над 80%. Отделно от това се излагат съображения за липса на мотиви в оспорената заповед. Искане се отмяна на заповедта.

Претендират се направените по делото разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез адв. М. В. поддържа жалбата по изложените доводи в нея. Моли за отмяна на атакуваната заповед. Претендира разноси съобразно представен списък.

Ответникът младши автоконтрольор при 03 група, 02 сектор при СДВР – ОПП не се явява и не взема становище по жалбата. В съпроводителното писмо, с което е изпратена административната преписка е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 26.07.2023г. срещу И. Л. Й. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 257154, от мл.автоконтрольор при ОПП, СДВР, от съдържанието на който се установява, че на 26.07.2023г. в 17:11 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], управлявал личния си лек автомобил „А. КУ 5“, с рег. [рег.номер на МПС] и на [улица]срещу номер 90 е спрял за проверка. При извършената проверка се е установило, че водачът е затъмнил предните и странични стъкла на автомобила и е ограничил видимостта на водача към пътя.

Въз основа на съставения АУАН и на осн. чл. 171, т. 2, б. „а“ ЗДвП е издадена оспорената Заповед № 2309/26.07.2023 г., издадена от младши автоконтрольор в 03 група, 02 сектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2, буква „а“ ЗДвП - „временно спиране от движение на моторно превозно средство до отстраняване на неизправността“, като на осн. чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е отнето и свидетелството за регистрация на МПС, част II до отстраняване на неизправността.

По делото е представена административната преписка.

Жалбоподателят е представил писмено доказателство – сертификат за съответствие, от който се установява, че на 10.05.2022г. на стъклата на автомобила е монтирано фолио с 80%пропускливост и 10г. гаранция.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активноегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР са определени да

осъществяват контрол по ЗДвП. Предвид законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023г., е определил длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП, сред които по т. 1 – служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма – в заповедта са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ.

Нормата на чл. 105, ал. 1 ЗДвП забранява ограничаването на видимостта през челното, задното и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им. Съгласно ал. 3 на посочената разпоредба, намаляването на прозрачността е допустимо само в границите на стойностите, определени в Правило № 43 на Икономическата мисия за Европа на Организацията на обединените нации (Правило № 43). Чл. 10, ал. 1, т. 6, б. В от ППЗДвП предвижда, че моторно превозно средство или тегленото от него ремарке е технически неизправно, ако има счупени или повредени външни стъкла или стъкла, които не отговарят на съответните изисквания на стандартизационните документи.

В настоящия случай в акта за установяване на административно нарушение органът сочи, че на предните странични стъкла на автомобила е поставено тъмно фолио В т. 4.2.1 "Безопасни стъкла, необходими за предното поле на видимост на водача" на Приложение № 21 към Правило № 43 на Икономическата комисия за Европа на ООН, подточка 4.2.1.1, е предвидено, че безопасните стъкла, през които се получава предното поле на видимост на водача, определено в точка 2.18.1 от настоящото правило, трябва да имат нормална светлопропускливост, равна на поне 70 %.

В конкретния случай, от описанието на нарушението в процесната ПАМ не може да бъде установено по какъв начин е констатирано от контролните органи на СДВР намаляването на прозрачността на стъклата на управлявания от жалбоподателя автомобил и как е преценено, че намалената пропускливост е под цитираните 70 %, въпреки принципно съществуващите технически възможности такова измерване да бъде извършено в хода на административното производство. Липсата на констатации в оспорения акт относно степента на светлопропускливост на стъклата пречатства адресата на заповедта да реализира в пълен обем и пълноценно защитата си, пречатства и съда да осъществи контрол за наличието или липсата на конкретното материалноправно основание за прилагане на процесната мярка. На следващо място, от представения от жалбоподателя сертификат се установява, че пропускливостта на монтираното фолио е над 70% - 80%, т.е. то отговаря на изискванията на Правило № 43, което води до извод за противоречие на издадената заповед с материалния закон.

Ето защо оспорената заповед за налагане на ПАМ следва да бъде отменена като постановена при съществени процесуални нарушения, а с оглед констатираната ѝ незаконосъобразност на жалбоподателя следва да се присъдят своевременно поисканите разноски. Жалбоподателят претендира разноски в размер на - 2000лв. За тях е представен документ – договор за правна защита, удостоверяващ заплащането на 2000лв. – адвокатски хонорар и 10лв.- държавна такса.

Съдът намира възражението на ответника за прекомерност за основателно. Делото не е фактическа и правна сложност, протекло е в едно съдебно заседание. Съдът определя размера на дължимите разноски в общ размер на 1010,00 лв., като дължимия адвокатски хонорар се намали до минимума, посочен в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 78-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 2309/26.07.2023 г. издадена от младши автоконтрольор в 03 група, 02 сектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2, буква „а“ ЗДвП - „временно спиране от движение на моторно превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] до отстраняване на неизправността“, като на осн. чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е отнето и свидетелството за регистрация на МПС, част II до отстраняване на неизправността. ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. Л. Й., ЕГН [ЕГН], разноски за производството в общ размер на 1010,00 (хиляда и десет) лева. Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: